

РЕШЕНИЕ

№ 259

гр. Варна, 16.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I А СЪСТАВ ТО, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Елина Пл. Карагъзова
Весела Гълъбова

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско дело № 20243100500136 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№ 96762/21.12.2023 г. при ВРС депозирана от „Поли Йорд“ ЕООД, ЕИК 103951317, гр. Варна против Решение № 3964/06.12.2023 г., постановено по гр.д. № 20233110108564 на същия съд в частта, с която жалбоподателят е осъден да заплати на Община Варна сумата от 1 868,98 лева, представляваща разлика между признатите от съда с Решение № 261810/01.06.2021 г. по гр. д. № 1870/2021 г. по описа на ВРС действителни разходи в размер на 1 660,19 лева с ДДС, извършени за принудително премахване на търговски обект и действително заплатените на изпълнителя „Поли Йорд“ ЕООД в размер на 4 836,53 лева с ДДС, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от завеждане на исковата молба – 27.05.2022 г., до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

В жалбата си въззивникът излага становище за неправилност и незаконосъобразност на решението в обжалваната му част. Оспорва направените от първоинстанционния съд изводи, че разликата от заплатеното количество отпадък и признатото от съда, не е било възлагано от ищеца. Твърди, че работата по договора е била приета без забележка от ищеца и като съответна на възложеното, за което били налице множество писмени доказателства, приобщени по делото и безспорни между страните. Твърди, че първоинстанционния съд не ги е разгледал, като вместо това е коментирал изслушаната и приета по делото съдебно – техническа експертиза и е стигнал до погрешни изводи. Сочи, че от така изслушаната експертиза, както и

обясненията на вещото лице в съдебно заседание, се установява, че общата стойност на извършените СМР по премахване на търговския обект по средни цени към 31.07.2018 г. е в размер на 4 921 без ДДС. Твърди, че от съда не са взети предвид релевантни факти от заключението по СТЕ и предоставените конструктивни становища, протоколи и заповеди издадени от възложителя. С оглед на извършената работа съобразно с уговореното и приета без възражение от ищеца, твърди, че не е налице неоснователно обогатяване, а виновно неизпълнение по процесния договор за изработка от страна на възложителя, поради неплащане на дължимото възнаграждение, съгласно договорените цени. Моли за отмяна на решението в обжалваната му част и присъждане на разноски.

Становището на въззиваемата страна е за неоснователност на жалбата. Поддържа, че първоинстанционното решение е постановено въз основа на всички представени и приети по делото доказателства и съобразено със съдебната практика на ВКС. Сочи, че възраженията на възложителя са за неточно изпълнение в количествено отношение и не се обхващат от установената в чл. 264, ал. 3 от ЗЗД преклузия и могат да бъдат противопоставяни на изпълнителя. Сочи съдебна практика, която счита за относима. Настоява, че решението на ВРС е законосъобразно и правилно и моли за неговото потвърждаване.

В съдебно заседание въззивникът, чрез упълномощен процесуален представител, поддържа въззивната си жалба, моли за уважаване ѝ и за присъждането на деловодни разноски.

Въззиваемата страна, в писмено становище, моли за потвърждаването на обжалваното решение и за присъждането на разноски.

Съдът, след като прецени, че е сезиран с редовна и допустима за разглеждане жалба, подадена от лице, легитимирано чрез правен интерес от обжалване акта на ВРС и като съобрази доводите на страните, приема за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Производството пред ВРС е образувано по предявен от Община Варна срещу „Поли Йорд“ ЕООД иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за осъждането на ответника да ѝ заплати сумата от 3176,34 лв., представляваща разликата между признатите за дължими с Решение № 261810/01.06.2021 г. по гр. д. № 1870/2020 г. на ВРС, потвърдено с Решение № 254/01.03.2022 г. по в. гр. д. № 3097/2021 г. на ВРС разходи от 1660,19 лв. с ДДС за принудително премахване на търговски обект в изпълнение на Заповед № 27/31.01.2018 г. на кмета на район „Одесос“, гр. Варна и действително заплатената на ответника 4836,53 лв. с ДДС, ведно със законната лихва върху сумата, считано предявяването на иска до окончателното заплащане на вземането.

В исковата молба се излага, че по силата на горепосочената заповед, ответникът по гр. д. № 1870/2020 г. на ВРС – „Арткрес“ ЕООД е следвало да премахне самостоятелно свой търговски обект, но тъй като го е сторил частично, Община Варна по силата на сключен между нея и „Поли Йорд“ ЕООД договор № Д16000782/13.06.2016 г., е възложила на последното дружество остатъчното му премахване. За извършеното от „Поли Йорд“ ЕООД разбиване на основа, вкл. покритие, замазка, бетонна армирана или неармирана основа и товарене, транспортиране и разтоварване на строителни отпадъци, Община Варна е заплатила на „Поли Йорд“ ЕООД по банков път сумата от 4836,53 лв., изчислена съгласно упоменатите в договора цени.

Въпреки това, в производството по гр. д. № 1870/2020 г. на ВРС, по възражение на „Арткрес“ ЕООД е било установено, че количествените стойности на извършените СМР са били завишени, а дължимото възнаграждение, калкулирано по средни пазарни цени, възлизало на стойност, по-малка в сравнение с тази, изчислена съобразно договорните такива. По тази причина, ищецът претендира връщането на платената без основание разлика. Изтъква, че „Поли Йорд“ ЕООД е обвързано от мотивите на решението по гр. д. № 1870/2020 г. на ВРС, тъй като е било конституирано като трето лице помагач на нейната страна.

В отговора на исковата молба, ответникът изразява становище за неоснователност на претенцията, като поддържа, че е изпълнил точно възложеното му по договора, съобразно уговореното в него, а работа е била приета без възражения за неточно или некачествено изпълнение. По тази причина, на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД счита за дължимо възнаграждението за работа, извършена в приетите обеми. Оспорва се ищцовото твърдение за завишаване на количествата СМР и съответните цени. Обръща се внимание, че доколкото заповедта и възложените дейности не са били ограничени само до премахването на въпросния обект, видовете извършени СМР са били изчислени въз основа на измерванията в кадастралната карта на града за целия парцел – общинска собственост, като процентно съдържание, предварително договорено между страните.

Решението на ВРС е валидно и допустимо, поради което и при преценката си за законосъобразността на акта, съдът е ограничен до доводите, развити в жалбата.

От доказателствата по делото се установява, че между Община Варна и „Поли Йорд“ ЕООД е бил сключен Договор № Д16000782ВН/13.06.2016 г. за премахване на преместваеми обекти за търговия, разположени извън одобрените от Главния архитект на Община Варна схеми за разполагане, неправомерно поставени антипаркингови устройства и съоръжения, възпрепятстващи свободния достъп на гражданите, както и на незаконно поставени рекламно-информационни елементи на територията на Община Варна за периода 2016-2019 година (Договор № Д16000782ВН/13.06.2016 г.)

Видно от представеното по настоящото дело надлежно заверено копие от договора, в чл. 8 от него са били уговорени твърди единични цени по видове дейност. Според т. 4 от чл. 8, за куб.м. разбита основа, вкл. покритие, замазка, бетонна армирана и неармирана основа дължимата цена е била 190,90 лв., а съгласно т. 6 за натоварването, транспортирането и разтоварването на тон строителни отпадъци до терен за рекултивация и/или фирма, притежаваща разрешение за дейности с отпадъци от РИОСВ-Варна е била определена цена от 30,16 лв.

Не е спорно също така, че е издадена Заповед № 27/31.01.2018 г. на кмета на район „Одесос“, гр. Варна, според която на „Арткрес“ ЕООД - собственик на павилион за домашни потреби, разположен на позиция № 94 от схема за разполагане на преместваеми обекти на територията на районен „Одесос“ – Варна за период 2013 г. - 2015 г. съгласно НРППО, е било наредено да премахне незаконно поставения обект и да възстанови терена под него в първоначалния му вид. Доколкото последното не било сторено от „Арткрес“ ЕООД в цялост, на база Договор № Д16000782ВН/13.06.2016 г., с нарочно писмо рег. № Д16000782ВН-043 от дата 15.03.2018 г. Община Варна е възложила на „Поли Йорд“ ЕООД извършването на тази дейност съобразно

договорните ангажименти между възложител и изпълнител.

От приетия като доказателство в първата инстанция протокол за установяване на завършването и заплащането на натуралните видове строително и монтажни работи към 31.07.2018 г., касателно павилион № 94 по Заповед № 27/31.01.2018 г. е описано, че „Поли Йорд“ ЕООД е извършило следните дейности в посочените обеми и цени: 1. разбиване основа, вкл. покритие, замазка на армирана, неармирана основа – 9,24 м³ на стойност 1763,92 лв. без ДДС и 2. натоварване, транспортиране, разтоварване на строителни отпадъци до терен за рекултивация – 75,15 т. на стойност 2266,52 лв. без ДДС.

Не е спорно между страните, а и от писмените доказателства: фактура № *****/31.07.2018 г. и платежно нареждане от 20.12.2018 г. се установява, че горепосочените суми, вкл. дължимото ДДС, са били заплатени от Община Варна на „Поли Йорд“ ЕООД.

Установява се също така, че по иск на Община Варна срещу „Арткрес“ ЕООД - третото задължено да възстанови направените от общината разходи по премахване на павилиона и възстановяване на терена, е образувано гр.д. № 1870/2021 г. по описа на ВРС с цена на иска сумата от 4836.53 лева, т.е. заплатената от общината към „Поли Йорд“ ЕООД.

В това производство, по искане на ищеца Община Варна, като трето лице помагач, е бил конституиран „Поли Йорд“ ЕООД, поради което на основание чл. 223, ал. 2, изр. 1 ГПК установеното в мотивите на постановеното по делото Решение № 261810/01.06.2021 г., потвърдено с Решение № 254/01.03.2022 г. по в. гр. д. № 3097/2021 г. на ВРС е задължително между главната страна и подпомагащата я такава.

В мотивите на постановеното решение в това производство, въз основа на кредитирано заключение по СТЕ, съдът е приел, че по възложената задача, общо за конкретния павилион са били действително генерирани 9,80 м³ строителни отпадъци, чието тегло, изчислено по 2.5 т./м³, възлиза на 24,50 т. Изхождайки от посочените от експерта средни пазарни цени за видовете извършени дейности в действителните им обеми, съдът е приел за дължима от „Арткрес“ ЕООД на Община Варна сумата от 1660,19 лв. с ДДС. Т.е. в това производство е прието друго в количествено отношение касателно изпълненото от „Поли Йорд“ ЕООД, а именно 50.65 тона по-малко строителни отпадъци /позиция 6 по чл. 8 от договора между настоящите спорещи страни/.

При така установеното, настоящият състав дава следното разрешение на спора от правна страна:

Безспорно установено е, че Община Варна и „Поли Йорд“ ЕООД са били страни по валидна облигационна връзка, въз основа на която ответникът, понастоящем въззивник, е изпълнил възложени му от ищеца СМР, за които последният му е заплатил сумата от 4836,53 с ДДС, изчислена съобразно описаните в протокола за установяване на завършването и заплащането на натурални видове строително и монтажни работи към 31.07.2018 г. видове дейности и обеми с оглед договорените помежду им цени.

В този смисъл, спорът в настоящото производство се свежда до определянето на действителния обем на извършените СМР и дължимата за тях цена, респективно следва ли се връщането на платената от Община Варна

на „Поли Йорд“ ЕООД без основание част от сумата от 4836,53 лв. с ДДС в случай на установяване, че извършеното вече плащане е било направено на база завишени количествени данни.

С оглед установителното действие на Решение № 261810/01.06.2021 г. по гр. д. № 1870/2020 г. на ВРС, потвърдено с Решение № 254/01.03.2022 г. по в. гр. д. № 3097/2021 г. на ВОС в отношенията между страните по настоящия спор на основание чл. 223, ал. 2, изр. 1 ГПК, настоящият състав намира, че по отношение на конкретния павилион, „Поли Йорд“ ЕООД е извършило СМР, при които се били генерирани 9,80 м³ строителни отпадъци, с тегло от 24,50 т. /т.е. съобразно приетото в мотивите на решението по цитираното дело/.

И това е така по следните аргументи. От една страна, налице е писмена облигационна връзка между Община Варна и „Поли Йорд“ ЕООД и всичко уговорено в рамките на договорната свобода по чл. 9 от ЗЗД налага да приемат, че договорът за тях им силата на закон /чл. 20а от ЗЗД/. Това, което е задължително в този смисъл за двете страни е уговорената цена на кубичен метър или тон за съответната дейност в чл. 8 от договора, тук по-конкретно позиции по чл. 8 т.4 и т.6 от договора. Колко обаче действително като обем е изпълненото е извън уговореното, респективно страните по между си са установили с протокол за изпълнени СМР. От друга страна обаче, третото на договора лице – „Арткрес“ ЕООД – ответник в производството по гр.д. № 1870/2020 г. на ВРС, не го обвързват нито единичните цени, нито количеството, изпълнена работа, поради което и същото може да оспори и двата компонента, формиращи крайната цена, която се иска от това трето лице да възстанови на Община Варна. Затова и привличането в процеса на изпълнителя „Поли Йорд“ ЕООД на страната на Община Варна, при отправените от ответника „Арткрес“ ЕООД възражения, налага в тежест на подмагащата страна да защити обема на изпълнените от нея по договора с общината СМР, защото досежно установеното помагачът ще бъде обвързан от мотивите на решението в отношенията си с подпомаганата страна. Не така стои въпросът за единичните цени обаче. Дали уговорената между възложител и изпълнител единична цена е равна на средната пазарна е ирелевантно в техните отношения. Затова, ако третото лице трябва да възстановява на общината изпълненото вместо него по средни пазарни цени, това не обвързва изпълнителя по договора „Поли Йорд“ ЕООД, респективно в тази част мотивите на решението не се обхващат от задължителната сила по чл. 223 ал.2 изр.1 от ГПК. След като договорът има силата на закон между страните на основание чл. 20а ЗЗД, то в облигационните отношения между Община Варна и „Поли Йорд“ ЕООД са приложими уговорените помежду им цени. Макар последните да са по-високи в сравнение с усреднените пазарни такива, договорната свобода налага стопанският риск от така формираната ценова разлика да бъде носен от страните по правоотношението.

В контекста на горното „Поли Йорд“ ЕООД не може да оспорва в настоящия исков процес установеното в мотивите на решението по гр.д. № 1870/2020 г. на ВРС в частта относно количеството на изпълнената работа. Помагачът е следвало да проведе съответното доказване в това производство.

Затова аргументите, въведени от дружеството едва тук са при условията на процесуална преклузия и е следвало да бъдат релевирани в производството по гр. д. № 1870/2020 г. на ВРС, с цел да доведат до уважаването на претенцията на Община Варна срещу „Арткрес“ ЕООД в пълен обем. Процесуалната пасивност на „Поли Йорд“ ЕООД като помагач, не може да

бъде преодоляна в настоящото производство.

Поради горното, назначената в настоящата първа инстанция СТЕ, на която са поставени въпроси във връзка с изпълненото по договора в количествено отношение, не може да бъде зачетена.

По изложените аргументи, настоящият състав достига до извода, че дължимата от Община Варна на „Поли Йорд“ ЕООД цена за установеното с Решение № 261810/01.06.2021 г. по гр. д. № 1870/2020 г. на ВРС количество СМР, изчислена по т. 4 и т. 6 от чл. 8 от Договор № Д16000782ВН/13.06.2016 г. възлиза на **3131,69 лв. с ДДС**. В този смисъл, доколкото Община Варна е заплатила на въззивника сумата от **4836,53 лв. с ДДС**, то „Поли Йорд“ ЕООД дължи връщане на сумата от **1704,84 лв. с ДДС**, платена му при начална липса на основание съгласно чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

Законната лихва се следва върху така определената стойност от датата на предявяване на иска до окончателното заплащане на задължението.

В този смисъл, доколкото крайният извод на въззивния съд съвпада частично с този на първата инстанция, се налага съответна отмяна на Решение № 3964/06.12.2023 г. по гр.д. № 8564/2023 г. на ВРС.

По разноските:

При този изход на спора, разноси се следват в полза и на двете страни на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, репс. чл. 78, ал. 3 ГПК.

За производството по **гр.д. № 6641/2022 г. на ВРС**, съобразно уважената част от иска – 1704,84 лв., в полза на ищеца се дължат **68,19 лв.** от заплатената от него държавна такса в размер на 127,05 лв. и **53,67 лв.** от определеното от съда, претендирано в минимален размер чл. 25, ал. 1 Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. 78, ал. 8 ГПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. В полза на ответника са сторени единствено разноси за адвокатско възнаграждение от 500 лв., от които, с оглед отхвърлената част от иска – 1471,50 лв., се дължи сумата от **231,63 лв.**

За производството по **възз.гр.д. № 961/2023 г. на ВОС**, с оглед уважената част от иска, в полза на ищеца се дължи сумата от **34,09 лв.** от общо платените 63,53 лв., представляващи държавна такса за въззивно обжалване, и юрисконсултско възнаграждение от **53,67 лв.** от общо претендираното такова от 100 лв. На ответното дружество, съобразно отхвърлената част от иска, от заплатения адвокатски хонорар от 800 лв. се следват **370,62 лв.**

По **гр.д. № 8564/2023 г. на ВРС** на база уважената част от иска, от депозита за СТЕ в размер на 600 лв., на ищеца се дължат **322,04 лв.** Относно юрисконсултското възнаграждение, претендирано в размер на 200 лв. в списъка по чл. 80 ГПК (л. 7 от гр. д. № 8564/2023 г. на ВРС), съдът, доколкото не е обвързан от посочената стойност, на база правната и фактическа сложност на делото, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, счита за справедлив размера от 100 лв. Така, съобразно уважената част от иска, същото възлиза на **53,67 лв.** На база отхвърлената част от иска, на процесуалния представител на ответната страна се следва адвокатско възнаграждение в размер на **463,27 лв.** от заплатените 1000 лв.

П о възз.гр.д. № 136/2024 г. на ВОС материалният интерес в обжалваната част е 1868.98 лева. База за определяне разноси за Община

Варна – 1704.84 лева, респективно за „Поли Йорд“ ЕООД – 164.14 лева.

На ищцовата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение от **91.22 лв.** от претендираните 100 лв. По отношение на разходите, дължими на ответното дружество, съдът съобразява, че вместо дължимата за обжалването държавна такса от 37,38 лв., въззивникът е заплатил сумата от 126 лв. (л. 3). Тъй като горницата над 37,38 лв. подлежи на връщане при поискване от страната, то частта от таксата, която следва да бъде възложена в тежест на въззиваемия ищец, следва да бъде изчислена на база коректната стойност от 37,38 лв. Съобразно отхвърлената част от иска, делът от заплатената дължима държавна такса, която следва да бъде възстановена на въззивника - ответник възлиза на **3,28 лв.** Дължимото на процесуалния представител на ответника възнаграждение е на стойност **70,26 лв.** от заплатените 800 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3964/06.12.2023 г. по гр. д. № 8564/2023 г. по описа на ВРС, 49-ти състав **В ЧАСТТА**, с която „Поли Йорд“ ЕООД, ЕИК 103951317, със седалище гр. Варна е осъдено да заплати на Община Варна, БУЛСТАТ 000093442 сумата от **164.14 лева**, съставляваща горницата над дължимите **1704,84 (хиляда седемстотин и четири и 0,84) лв. с ДДС** до присъдените **1868,98 (хиляда осемстотин шестдесет и осем и 0,98) лв. с ДДС** на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от Община Варна, БУЛСТАТ 000093442 срещу „Поли Йорд“ ЕООД, ЕИК 103951317, със седалище гр. Варна иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца като платената при начална липса на основание разликата между признатите с Решение № 261810/01.06.2021 г. по гр. д. № 1870/2021 г. по описа на ВРС действителни разходи от 1660,19 лв., свързани с извършени от ответника СМР при премахването на постамент на павилион за домашни потреби, собственост на „Арткрес“ ЕООД, разположен на позиция № 94 от схема за разполагане на преместваеми обекти на територията на районен „Одесос“ – Варна за период 2013 г. - 2015 г. съгласно НРППО, възложени от ищеца на ответника на основание сключен помежду им Договор № Д16000782ВН/13.06.2016 г., и заплатените от ищеца на ответника 4836,53 лв. с ДДС, за горницата над **1704,84 (хиляда седемстотин и четири и 0,84) лв. с ДДС** до присъдените от ВРС **1868,98 (хиляда осемстотин шестдесет и осем и 0,98) лв. с ДДС**, ведно със законната лихва от завеждане на иска до изплащане на сумата, като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3964/06.12.2023 г. по гр. д. № 8564/2023 г. по описа на ВРС, 49-ти състав в останалата обжалвана част, с която „Поли Йорд“ ЕООД, ЕИК 103951317, със седалище гр. Варна е осъдено да заплати на Община Варна, БУЛСТАТ 000093442 сумата от **1704,84 (хиляда седемстотин и четири и 0,84) лв. с ДДС**, платена от Община Варна на „Поли Йорд“ ЕООД при начална липса на основание съгласно чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, която сума представлява разликата между признатите с Решение № 261810/01.06.2021 г. по гр. д. № 1870/2021 г. по описа на ВРС действителни

разходи от 1660,19 лв., свързани с извършени от ответника СМР при премахването на постамент на павилион за домашни потреби, собственост на „Арткрес“ ЕООД, разположен на позиция № 94 от схема за разполагане на преместваеми обекти на територията на районен „Одесос“ – Варна за период 2013 г. - 2015 г., съгласно НРППО, възложени от ищеца на ответника на основание сключен помежду им Договор № Д16000782ВН/13.06.2016 г., и заплатените от ищеца на ответника 4836,53 лв. с ДДС, ведно със законната лихва считано от 27.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТМЕНЯ Решение № 3964/06.12.2023 г. по гр. д. № 8564/2023 г. по описа на ВРС, 49-ти състав **В ЧАСТТА** за разноските.

ОСЪЖДА „Поли Йорд“ ЕООД, ЕИК 103951317, със седалище гр. Варна да заплати на Община Варна, БУЛСТАТ 000093442 сумата от **676.55 /шестстотин седемдесет и шест и 0.55/ лева**, разноски за производствата пред ВРС и ВОС, за държавна такса, експертизи и юрисконсултско възнаграждение, на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Община Варна, БУЛСТАТ 000093442 да заплати на „Поли Йорд“ ЕООД, ЕИК 103951317, със седалище гр. Варна сумата от **1139.06 /хиляда сто тридесет и девет и 0.06/ лева**, разноски за производствата пред ВРС и ВОС, за държавна такса и адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78 ал.3 от ГПК.

В необжалваната част, решението на ВРС е влязло в законна сила.

Решението не подлежи на обжалване пред ВКС по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1, пр. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____